

PRÒLEG

Els músics deixen de tocar,
el quiosc torna a buidar-se
i les fulles ens acompanyen
pels caminois del parc.
Potser ha sigut sempre així:
s'esdevé per tot seguit
consumir-se sense dolor ni joia,
un instant que s'eternitza,
una alenada feta memòria.
Com el recer trobat en paraules
escrites només per a nosaltres,
tornarà l'hivern. La falsa mort
dels arbres, l'alè glaçat del pastor,
el ronc de la ciutat que es desperta.
I en aquesta vida somorta
arrela la força dels mots
que no envelleix,
que no s'atura.
Sí, tornarà l'hivern.

ALBADA

La matinada desgrana la rosada
damunt l'herba.
Al matí tot s'haurà fet vell
i el sol serà el record
d'una cosa que no sabem.
Sobreviure és el deure més important,
sense esperança.

ANUNCI

A l'altra banda de la porta
hi ha un jardí, on hi havia
el paisatge d'una misèria
immisericorde:
una dona cega bressola
una criatura morta.
Els botxins esmolen els ganivets
per degollar els cavalls.
Plou, i la terra està coberta
de cendra.

A l'altra banda de la porta
hi ha un jardí, i un gat
porta a mos un colom viu.

APOL·LO I DAFNE

Dos adolescents han gravat
els seus noms al tronc d'un arbre
amb una clau.

La saba vessa d'aquesta ferida
infligida en una pell tan tendra.

Hi ha fluids que són de plom,
i tanmateix corren lleugers
de les arrels cap a les fulles
i segellen les lletres
fins a fer-les il·legibles.

No van tornar-hi.

AVUI

El cel torna a tenir ara
el mateix color que aquell dia.

BLANCANEU

Un nen ha caigut al forat
del pou negre.

Els altres de la colla
esperen a la vora
de la fossa que obri
els ulls i reculli la pistola
amb què juguen feliços
a matar-se.

Mentrestant, set nans vetllen
una noia dins un taüt de vidre
fins que es desperti.

LA BOCA DE LA VERITAT

Ha vist morir el pare,
i llepa pell salada
entre la pinassa on s'amaga
l'escorpí.
Com una fiblada,
una altra llengua li ha deixat
dins la boca el verí
d'una certesa.

BOJOS

Núvols de sal eixuguen l'esma
dels que es beuen l'aire.
Parlen amb un repertori
de gestos escapçats, s'estiregassen
per alliberar-se d'un xiuxiueig
que els rou les entranyes.
Abans de caure, abracen el buit.

LA CAIGUDA

Hem arribat.
Sap tots els noms dels cims
i quan els assenyala sembla
que els modela
com si fossin d'argila.
Davall les muntanyes hi ha
llenques inclinades de roca.
La fondària de l'abisme
ens reté, crida la gravetat,
la sospesa, la nega,
i ens llança al buit.
Caiem, i d'un niu de pedres
sortim a trobar-nos al lloc
d'un nou origen.
Som.

LA CASA DELS PARES

Una parella d'òlibes
ha fet niu a la casa abandonada.
L'hospital també va quedar buit.
Hi van instal·lar
una comissaria de policia
i temps després el van esbucar
per fer un edifici d'habitatges.
A l'escola un estudiant
avorrit s'entreté mirant la pols
suspesa dins la llum
que entra per la persiana,
i en un rebost pengen
els animals escorxats
perquè se'ls eixugui la carn.

A la clínica on vaig néixer
se salvava tothom:
abans que un pacient es morís
l'amo li donava l'alta.
Una mare i el fill
s'han aixecat de taula
per anar a veure les òlibes,
una taca més fosca en el cel
d'una nit d'estiu.
Els xiscles les delaten.
El nen les assenyala
abans que desapareguin
i demana a la mare

de quines estrelles estan formades
cadascuna de les constel·lacions.

No sento res més
que els cruixits de la grava
sota els peus i el frec
del blat mogut pel vent.
El resultat és que soc més vell,
i que no estic trist.